







# Dingen van ver

TEKST  
DAVE EGGERS

ILLUSTRATIES  
KELLY MURPHY

Paolo





**J**ulian woonde met zijn moeder aan een winderige kust. Als het gestormd had, liep hij op het strand te zoeken naar dingen van ver. Zo had zijn vader de spullen genoemd die de zee op het strand achterliet: dingen van ver.

Op een morgen, na een zware storm vol donder en bliksem, zocht Julian op het strand naar nieuwe spullen. Hij vond een paar kwallen die eruitzagen als blauwe manen. Hij vond een zwaar rood touw dat strak in een knoop zat.

Toen zag hij iets glimmends.



Het was gewikkeld in bobbelig zeewier. Julian maakte het los en hield het omhoog. Het was van zilver en goud en koper en helemaal versierd. Het leek op een soort zwaard dat hij wel eens in boeken gezien had, maar hij wist de naam niet meer. Hij zwaaide ermee naar rechts en naar links en probeerde op het woord te komen. Geen *rapier*, die is langer. Geen *degen*, die is dun en weegt bijna niets. Het was ook geen *machete* of *dolk*.

Toen herinnerde hij zich de naam weer. *Sabel*. Hij sloeg ermee in de lucht en schreef het woord in de wolken.

“Sabel!” riep hij.





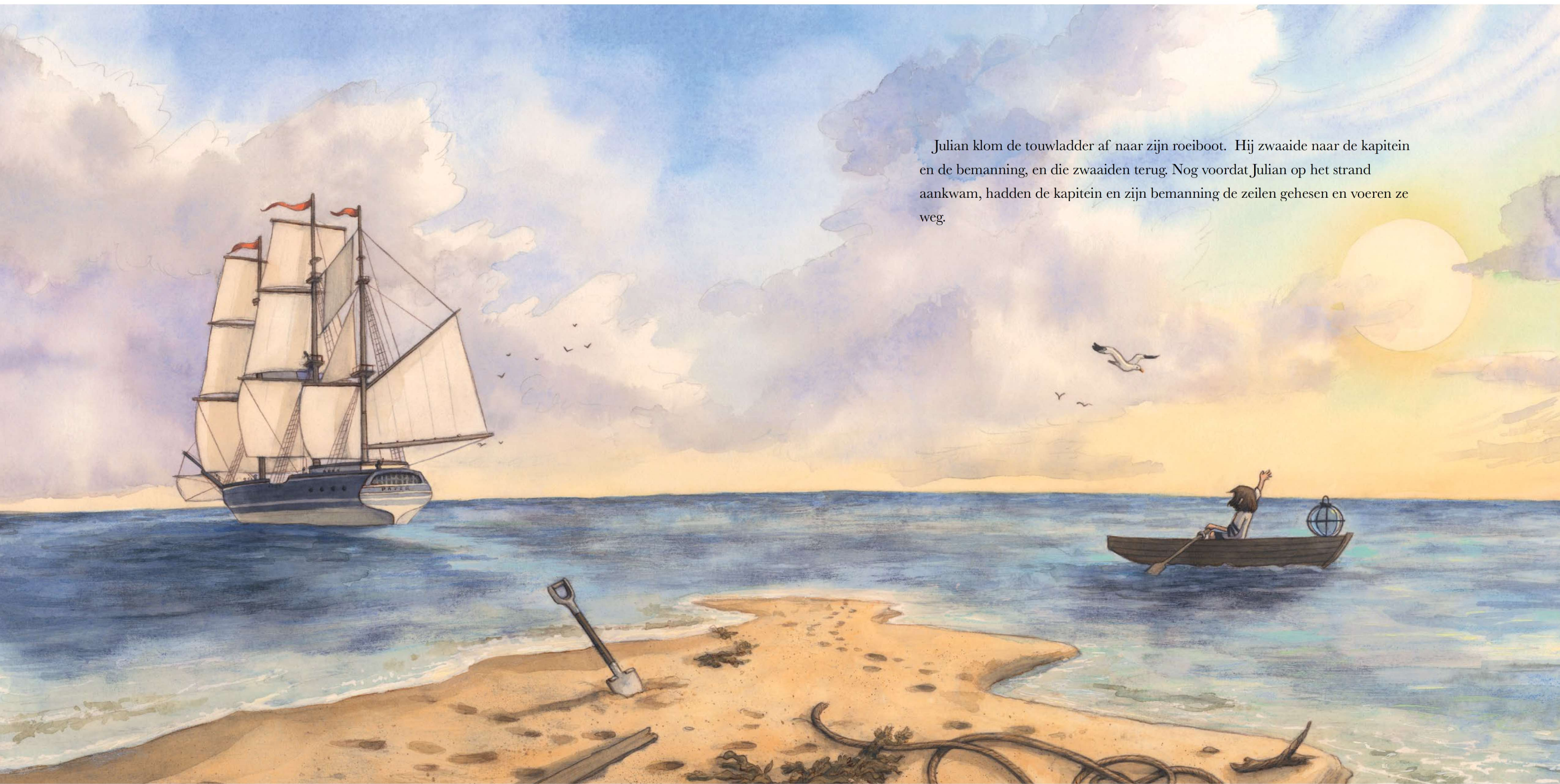
De kapitein bracht Julian naar de schatkamer en opende de prachtig versierde dubbele deuren. Binnen zag Julian een zee van glinsterende voorwerpen. Er waren zeshoekige munten, een zilveren sextant, een opvouwbare telescoop en een valkeniershandschoen.

Julian bekeek de schatten aandachtig. Waarvoor zou hij de sabel willen ruilen? Voor een dolk? Een degen, of een zwaard?

“Denk goed na,” zei de kapitein.







Julian klom de touwladder af naar zijn roeiboot. Hij zwaaide naar de kapitein en de bemanning, en die zwaaiden terug. Nog voordat Julian op het strand aankwam, hadden de kapitein en zijn bemanning de zeilen gehesen en voeren ze weg.